

22 Tur

CAROLINE WAHL

22 TUR
CAROLINE WAHL

Özgün Adı: 22 Bahnen
© 2023 DuMont Buchverlag, Köln

© 2024 YAN PASAJ YAYINEVİ, İSTANBUL, TÜRKİYE

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-95623-0-8

Baskı: Ocak 2025

Çeviri: Gonca Gül Kurtulmuş
Editör: Gözde Sayınsoy
Son Okuma: Serap Yıkılğan - Sezen Akarsu
Sayfa Tasarım: Bahadır Erşık
Kapak Tasarım: Deniz Yükselci Karagöz - Yiğit Karagöz

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mh. Devekaldırımı Cd. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi No: 6/13 Bağcılar/İstanbul
Sertifika No: 52729

YAN PASAJ YAYINEVİ
Acıbadem Mh. Acıbadem Cd. 124/10 Kadıköy/İstanbul
Sertifika No: 49450
info@yanpasaj.com
www.yanpasaj.com

22 Tur

CAROLINE WAHL

ÇEVİREN: GONCA GÜL KURTULMUŞ

YAN | PA
SAJ

Caroline Wahl, Almanya Mainz'da doğdu. Tübingen'de Alman Dili ve Edebiyatı, Berlin'de Alman Edebiyatı okudu. Daha sonra çeşitli yayınevlerinde çalıştı. İlk romanı *22 Tur*, 2023 yılında DuMont tarafından yayımlandı ve *Der Spiegel*'in en çok satan kitapları arasında yer aldı. Ulla Hahn Yazar Ödülü, Grimmelshausen Tanıtım Ödülü ve Ravensburger Verlag Vakfı Aile Romanı Kitap Ödülü'ne layık görüldü. *22 Tur* aynı zamanda Independent 2023'ün en sevilen kitabı oldu.

Gonca Gül Kurtulmuş Bakırköy'de doğdu. Doğu Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra Berlin Humboldt Üniversitesi'nde İngiliz Edebiyatı yüksek lisansını tamamladı. İngilizce ve Almanca dillerinde yeminli tercümanlık yapmaktadır. Şu an Çeşme'de dört yaramaz köpeği ve iki kaprisli kediyle yaşamaktadır.

Her zaman yanımda olan annem için...

BİRİNCİ BÖLÜM

Yulaf sütü, badem sütü, kaju ezmesi, dondurulmuř fram-
buaz, humus, yulaf ezmesi, *chia* tohumu, muz, tam buę-
daylı makarna, avokado, avokado, avokado. Evet, tahminleri
alalım ama bakmak yok. Yaklaşık otuz yaşlarında, erkek, zayıf,
çerçevesiz gözlükler, Levi’s tiřört. “30,72 avro,” dedikten son-
ra başımı kaldırıp baktım ve Levi’s amblemini gördüğümde
içimden kendimi tebrik ettim, hatta günümün en başarılı anı
buydu. Sadece müşteri erkek değil kadındı, yine de tişört tah-
minim hedefi on ikiden vurmuřtu. Dört saat sonra kasaya en
uygun fiyatlı olanından bir paket makarnayı, yine en uygun
fiyatlı bir paket yulafi, Dr. Oetker’in hazır vanilya sosunu ve
sütü koydum. Bayan Bach, “4,06 avro,” dedi. Parayı ödedim,
hepsini sırt çantama koydum ve metro istasyonuna koştum.

Tramvaya bin, üniversiteye git, ödevleri ve notları kopyala.
Zamanım dakikası dakikasına planlıydı ve o gün bozulacağı
tutan fotokopi makineleri bu planıma çomak sokuyordu.

“Fotokopi trafiği sıkışık.”

Bu kelimeleri duyar duymaz içimde yükselen öfkeyi hissettim, yumruklarımı sıktım ve önümde duran soluk tenli şapşala dik dik baktım. O an içimdeki öfkeyle onu yerle bir edebilirdim.

Tekrar tramvay, ödevleri yap, yüzmeye git, Ida. Ödevler kolaydı, üniversiteden yüzme havuzuna kadar olan 69 dakikalık yolculukta hepsini tamamlamayı başardım. Yüzme havuzuna girince havadaki klor kokusunu derin derin içime çektim, sırt çantamı Ursula'nın rengârenk hasır çantasının yanına fırlattım, elbisemi çıkarıp suya balıklama daldım, dibe kadar indim, zemine bağdaş kurup oturdum ve suyun yüzeyine baktım.

Bir sürü koordinasyonsuz, kıpır kıpır çocuk bacağı; az çok koordineli, kıpır kıpır birkaç yaşlı bacak, suya dalan çocuk bedenleri, havuzun kenarında sallanan bacaklar. Birbirinden farklı bu hareketler bütünüyle bakıldığında eğlenceli görünüyordu. Her zamanki gibi 22 tur yüzmek için yüzeye çıktım ve yirminci turda mı yoksa yirmi ikincide mi olduğumu karıştırdığımı fark ettiğimde kendime sinirlendim ve ceza olarak beş tur daha yüzdüm.

Ursula: Az önce küçük bir çocuk üzerimden atladı. Öylece. Ona şaşkın gözlerle bakıyorum.

Ursula: Ben gayet normal bir şekilde yüzüyordum. Her zamanki gibi rahat rahat arka kısma ilerliyordum ve birden kızıl saçlı bir yaramazın önümde üç adım geri gidip koşarak üzerimden atladığını gördüm. Gayet de umursamazdı.

Ben: Yok artık.

Ursula: Sana yemin ederim ki o üç adımını atmadan önce bakışlarını bir an olsun benden ayırmadı. Yani bilmeden yaptığı bir şey değildi.

Başımı salladım.

Ben: Herhâlde canı sadece senin üzerinden atlamak istedi.

Ursula: Herhâlde öyle.

Bir an için sustuk.

Ben: Hangisi olduğunu gösterebilirsin.

Ursula başıyla çocuğu işaret etti.

Ben: O zaman ben de gidip onun üzerinden atlarım.

Ursula boş ver anlamında başını salladı.

Sustuk. Ursula'yla susmak çok kolaydı. Aptalca sorular sormazdı. Sadece gerçekten anlatacak bir şeyleri olduğunda konuşurdu, biraz önce üzerinden atlayan çocukla ilgili anlattıkları gibi. Bazı günleri onun şezlongunda yan yana oturup birbirimizle tek kelime etmeden geçirirdik. Gözlerimizi kapatır, güneşin bizi kurutmasına izin verirdik. Vedalaşırken de başımızla selamlaşırız.

Ursula: Senin ufaklık nerede?

Ben: Ida havuza sadece yağmur yağdığı zaman geliyor.

Ursula başını salladı.

Sırtımı güneşten ısınmış banka yaslayıp bir an gözlerimi kapattım. Yılın gerçekten ilk sıcak olan günleriydi. Haziran ayı bir sıcak bir soğuk geçmişti, daha çok nisan veya mayıs ayı gibiydi. Yaz havasını derin bir nefes alarak içime çektim. Güneş kremi, klor, cips ve Ursula'nın buram buram kokan parfümü bedenimi doldurdu. Gözlerimi açtım ve menekşe rengine bürünmüş akşam gökyüzüne baktım, özümsedim, hafiflemiş ve ısınmış hissettim. Bakışlarımı havuza çevirdim. Yüzme bilmeyenler için ayrılmış alan çoğu Ida'nın yaşlarında olan, çılgın ve havuza birbiri ardına fişek gibi dalan bir grup kayan çocuğun hâkimiyetindeydi. Diğer yanda ise kucaklarındaki küçük çocuklarıyla sohbet eden iki anne duruyordu, ipe ayrılan yüzme alanının hemen önünde de bir adam vardı;

bir kız ve bir erkek çocukla su topu oynuyordu. Çocuklarıyla oynayan bir baba. Çocuklar sevinçle gülüyorlardı, acaba babalarıyla sık sık su topu oynuyorlar mıydı yoksa bu nadiren gerçekleşen bir şey olduğu için mi bu kadar mutluydular? Havuz kenarında birkaç genç sohbet ediyordu, eski sınıfımdan birkaç kızın da güneşlendiğini gördüm. Angelina, Lena ve Jana. Selam vermek için elimi kaldırdım.

Angelina zoraki bir gülümsemeyle el salladı. Sanırım birbirimizden pek hazzetmiyorduk. Ancak asıl siyah bir şort giymiş, uzun boylu, sapsarı saçlı Ivan'ı gördüğümde ısınmış bedenim ürperdi, sırtımdan bir esinti geçti, yüzündeki o hiç değişmemiş kızgın bakışı fark ettiğimde yutkundum. Ivan'ın o dar, çarpıcı, bronzlaşmış yüzü, buz mavisi gözleri, kalın kaşları, çatık kaşlarının arasındaki o iz ve özenle çekilmiş çizgilere benzeyen ince dudakları... Ida'nınkinden sonra gördüğüm en güzel ikinci yüz.

Yani öyleydi. Başım döndü. Boğazım düğümlendi.

Birkaç kez yutkundum; yaz havasını içime çekmeye, gözlerimi kırpıştırıp odaklanmaya çalıştım. Bu, Ivan'ın abisi olmalıydı çünkü Ivan olması imkânsızdı. Abisinin adını hatırlamaya çalıştım ve hatırlayamadığım için kendime çok öfkelen dim. Adını hatırlamaya çalışırken bir yandan da yüzünü incelemeye devam ettim, aramızda mesafe olduğu için zorlanıyordum ama yine de aslında Ivan'ın yüzünden hayli farklı olduğunu görebiliyordum.

Bakışları Ivan'ınkinden daha sert ve hepsinden önemlisi daha anlaşıl mazdı; kaşları birbirine daha yakın, kaşlarının ortasındaki çizgi daha derin ve dudakları daha da inceydi. Onun burada ne işi vardı ki? En son Londra ya da başka bir yerde yaşıyordu. Deniz gözlüklerini taktı, zarif bir dalış yaptı ve suyun altında süz üldü. Onun düz, hızlı ve güçlü hareketleri

havuzdaki kaosun önüne geçti. Havuzun kenarından kendini itip yüzeye çıkana kadar en az on metre suyun altında ilerledi ve en fazla yarım dakika içinde havuzun kenarına ulaştı, ardından takla atarak ayaklarıyla kendini tekrar geri itti. Gözlerim onun her hareketini takip etti ve onun kardeşini, sessiz hırıltılı gülüşünü, boğuk sesini düşündüm. Abisini gözden kaybetmemeye çalıştım çünkü çıkıp gitmesinden korkuyordum. Ayrıca gerçekten de buralarda görmeye pek alışkın olmadığımız, güzel bir yüzme stili vardı.

22. turdan sonra dalmadı, havuzun kenarına dayandı, gözlüğünü çıkardı, dönüp bakışlarımı yakaladı. Bir süre birbirimize baktık. Aramızda 51 metre vardı ve her şey buğulu gibiydi. Sonra kaşlarını kaldırdı, ben ne yapacağımı bilemedim, toparlanıp elbisemi hâlâ ıslak olan mayomun üzerine geçirdim, sırt çantamı omzuma atıp Ursula'ya başımla veda ederek eve doğru yola çıktım.

Eve dönerken zihnim bulanıktı, Ivan'ın adını bir türlü hatırlayamadığım abisini düşünmeden edemiyordum. Marlene kesin bilirdi. Bir parti olacağı için hafta sonu eve gelecekti. Yarından itibaren 23 tur yüzmeye karar verdim, her ne kadar bu sayıyı pek sevmesem de.

Neşeli Sokak'a girdiğimde çimleri biçmekte olan Bay Feigel'a selam verdim ve geçen hafta hemen yanımızdaki açık mavi eve taşınan ve o sırada bahçede mangal yapan beş kişilik aileyi başımla selamladım. Bizim yaşadığımız apartman bu sokakta birden fazla ailenin bir arada yaşadığı tek binaydı ve bu yaz akşamında bahçelerinde çimleri huzurla biçilen ve mangal yakılan müstakil evlerin arasında her zamankinden daha hüzünlü görünüyordu. Hep yaptığım gibi yaşadığımız dairenin pencerelerine dikkatle baktım. Mutfak pencereleri

buğulanmıştı, annem kesin yemek pişirmişti. Hızlıca sokak kapısını kapattım; sessiz, serin koridora çıktım ve önünde burada kimse hoş karşılanmasa da üzerinde “Hoş geldiniz” yazan bir paspasın durduğu ilk kapıyı açtım. Tam tahmin ettiğim gibi yanık ve körili tavuk kokusu aldım, mutfağa girip o sıcak buharla karşılaştım. Ida ocağı kapatmıştı bile. Ocağın üzerinde iki tencere duruyordu; birinde yanık pilav, diğerinde ise kömürleşmiş, tanımlanamaz bir köri kütlesi vardı. Pencereleri açtım, yangın alarmının devreye girmediğini görünce rahatladım. Bunun tekrar olması utanç verici olurdu. Mutfak tezgâhının üzerinde krema, un ve ne kadar baharatımız varsa dökülmüş duruyordu. İçindeki her şeyin yerlere saçıldığı bir çekmece açıktı. Makarna, mısır gevreği, pane harcı, yulaf ezmesi ve boş bir şarap bardağı. Belli ki annem bir şey aramıştı. Bulamayınca da yemek yapmayı öfkeyle yarıda bırakmıştı. Paketinden çıkarılıp boş yemek masasının üzerinde çiğ hâlde bırakılmış tavuk, mide bulandırıcı görünüyordu. Tavuğu dondurucuya attım, oturma odasının kapısını açtım, aşçımız koltukta iki seksen yatıyordu. Kahverengi saçları yüzüne düşmüştü, ağzı hafif aralıktı. Lekeli beyaz yazlık elbisesi, küçük bir çocuğun önlüğünü anımsatıyordu. Şarap içen küçük bir çocuğun önlüğünü.

Annem yemek yaparken güzel kıyafetler giymeyi severdi çünkü yemek pişirmeye karar verdiğinde genellikle iyi bir ruh hâlinde olurdu. Bu köri ve kırmızı şarap lekelerini çıkaramayacağımı anladım, elbisesini atmam gerekecekti. Geçen seneki doğum gününde ona vücudu saran, örgü bir elbise vermiştim ve bu elbise artık ona çok büyük geliyordu. Saçlarını solgun yüzünden çektim ve başının altına bir yastık koydum. “Seni aptal tavuk,” diye söylendim, derin uykuda olduğu için tabii ki bunu duymadı. Oturma odasından çıktım ve Ida'nın

kapısını iki kez hızlı hızlı, üç kez de yavaş yavaş çalıp kapıyı açtım. Ida her zamanki gibi resim yapıyordu. Çiziminden başını kaldırmadan sessizce, “Annem yine yemek yaptı,” dedi.

Ben: Onu anladım. Bir şeyler yedin mi?

Ida başını hayır anlamında salladı.

Ben: Bize güzel bir makarna yapacağım.

Ida: Güzel makarnadan mı yoksa en ucuzundan mı?

“Güzel olandan,” diyerek yalan söyledim.

Mutfaktaki savaşı alanını temizledim, makarnayı haşladım, Ida’yı çağırdım, yemek yedik. Ida pek konuşmak istemiyordu, dişlerini fırçalayıp onu odasına götürdüm, yatağına uzandı, ben de yatağın kenarındaki koltuğa oturdum.

Ben: Yarın yağmur yağacak.

Ida: Biliyorum.

Ben: Havuz?

Ida: Olur.

Ben: Tamam o zaman. Hadi bakalım, tatlı rüyalar. Seni seviyorum.

Kapıyı kapatırken Ida’nın fısıldayarak “Ben de seni,” dediğini duydum.

Sonunda tişörtümü giyip yatağıma uzandım, pikeyi ayaklarıma doladım, serin yaz esintisinin üzerimden geçmesine izin verdim. Bitkindim, bu ağır yorgunluğun sancılarını bedenimin her yerinde hissediyordum, gözlerimi kapar kapamaz uykuya dalacaktım. Ama o anı mümkün olduğunca uzatmak istiyordum çünkü bunlar günümün feda etmek istemediğim en güzel anlarıydı. Bu anlar sadece bana aitti, hiçbir şey yapmak zorunda değildim, düşünmek zorunda değildim, öylece yatıp serin esintinin sonuna kadar açtığım pencereden içeri girmesine izin verebilirdim. Pencereden dışarıyı izliyordum, binanın arkasındaki ağaçların dalgalandığını görebiliyordum.

Dışarıdan gelen kokuları içime çektim, seslere kulak verdim, mangal yapanların, arada sırada geçen arabaların, miyavlayan bir kedinin sesini duyuyordum; bunun dışında her yer sessizdi. Yaz gecesinin, yeni biçilmiş çimlerin, çiçeklerin kokusu burnuma doldu. Gece olup yatağıma uzandığımda, rüzgâr ya da hafif bir esinti açık camdan girdiğinde bir an için de olsa her şey yolundaymış gibi geliyordu. Kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Gece olup yatağıma uzandığımda dışarıda akıp giden tüm o karmaşaya uzun bir süre daha katlanabileceğimi hissediyordum. Geceleri rüzgâr üzerimde estiği sürece dışarıdaki savaşta çarpışabilirdim. Anneme karşı, onun gelgitlerine karşı, bu küçük kasabaya karşı. Ve Ida için savaşabilirdim.

Yağmur damlları amfinin camlarına vuruyordu ve he-
men dışarı çıkmak istiyordum.

Bay Grund tahtada bir önceki alıştırmaları çözüyordu, Anna benim cevaplarımı yazmaya çalıştığı ve yazımı bir türlü okuyamadığı için gereksiz sorularıyla beni sinir ediyordu. Bu dersten kalacaktı. Zaten bu sınıfa ve yüksek lisans programına kadar gelebilmiş olmasına bile şaşıyordum. Sonuçta biz dil bilgisi ya da sanat tarihi okumuyorduk.

Anna: Tilda, çözümlerini bana e-postayla gönderebilir misin? Hepsini defterime yazarak geçirirsem bitecek gibi değil.

Ben: İyi de ben çözümlerimi bilgisayara geçirmedim ki.

Anna: Ama sonuçta sisteme yüklemen gerekecek.

Aslında hiç de yüklemem gerekmiyordu. En çok elimde bir defter ve kalemle kafamdan hesap yapmayı seviyordum, kaynak eserleri de ya çıktığı alıyordum ya da kitapları kütüphaneden ödünç alıyordum. İşin içine bilgisayarlar girince doğru düzgün düşünemiyordum. Lisans tezimi bile bir deftere

yazmış, temize çekmiş sonra da bana işkence gibi gelen bir sürede bilgisayara geçirmiştım.

Tüm alıştırma gruplarında ödevlerin çözümlerini yazılı olarak göndermesine izin verilen tek kişi olmasam da birkaç kişiden biri olmam, bunları her daim zamanında göndermem ve önce kendim çalışarak hatasız çözümler bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Yani Anna sırf tembelliği yüzünden, bırakın çözümlerimi taramak için fotokopi makinesi kullanmayı, dizüstü bilgisayarımın başına oturacağımı sanıyorsa daha çok beklerdi. Ama ben diğer öğrencileri yarararak amfiden çıkıp çıkış kapısına doğru ilerlerken bir türlü peşimi bırakmadı.

Anna: Peki onları ne zaman fotokopi çektirebilirim? İster sen hemen üniversitenin kütüphanesine gidebiliriz. Sana bir kahve ısmarlarım.

Ben: Burada çektirsene işte.

Anna: Şu sırayı gördün mü sen? Sadece bir tane makine çalışıyor. Diğerlerine manyağın biri su dökmüş.

Ben: Gerçekten mi? Ama ne yazık ki benim gitmem gerek. Ya sayfaları al ya da fotoğraflarını çek.

Anna: O zaman yanıma alayım, A4 olarak almayı tercih ederim.

Anna sık sık böyle saçma sapan şeyler söylerdi.

Ben: Fotoğraflarını şimdi çeksen daha iyi. Yarın teslim etmek istiyorum.

Anna söylendi, kâğıtları almayı tercih etmesine rağmen cevaplarımın fotoğraflarını çekti.

Anna: Bu akşam Bilim Atışması'na geliyor musun?

Ben: Yok, başka planlarım var, kusura bakma.

Anna: Ne planın var?

Ben: Yüzme havuzu.

Anna çıkış kapısını gösterdi.

Anna: Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken mi?

Ben: İnsan yine de yüzebilir.

Anna: Sen gerçekten tuhafısın, Tilda.

Omuzlarımı silkip ona veda ettim ve tramvay durağına koştum. Tramvay yağmurdan dolayı tıklım tıkıştı. Görünüşe göre yolda geçireceğim zamanı yararlı bir şekilde kullanamayacaktım çünkü bu durumda okuyup hesap yapamazdım. Bu yüzden bu işe hiç girişmedim bile, olduğum yerde durup pencereden yağmuru izleyerek vakit geçirdim. Kafelere, restoranlara, dükkânlara, rengârenk çiçekler ve bitkiler olan balkonlara, şehre baktım; her zaman olduğu gibi bu eski tip binaların içeriden nasıl görüldüğünü ve buralarda kimlerin yaşadığını merak ettim. Tramvay yavaş yavaş boşaldı, oturacak bir yer buldum, çantamdan Karatzas ve Shreve'nin *Brownian Motion (Brown Hareketi)* ve *Stochastic Calculus (Stokastik Hesaplama)* kitaplarını çıkardım, kucağıma koydum ve pencereden bakmaya devam ettim. Şehir giderek uzakta kalırken banliyönün başlamasını, restoranların, kafelerin, dükkânların azalmasını ve apartmanların yerlerini bakımlı bahçeleri olan müstakil evlere bırakmasını izledim. Ardından banliyölerin yerleşim alanlarına dönüşmesine; müstakil evlerin kasvetli, beyaz-gri teraslı evlere, büyük apartmanlara dönüşmesine baktım. Sonra tarlaları gördüm. Pencerenin önünden bir sürü yer akıp gidiyordu. Yolculuğumun büyük bölümünde tarlalar ve arada hep aynı görünen küçük kasabalar görüyordum, ta ki sonunda geçtiğimiz o diğer kasabalara benzeyen kendi küçük kasabamı görüp durakta inene kadar.

Süpermarketten tavuk çorbası yapmak için birkaç sebze ve erişte aldım, hava yağmurluyken güneşli olduğu zamanlardaki kadar mutlu görünmeyen Neşeli Sokak'a koştum. Evin kapısını açtığımda oturma odasının ortasında en az sokak kadar

mutlu görünen Ida oturuyordu; üzerinde en sevdiği mavi yunuslu taytı, benim ona çok ama çok büyük gelen kırmızı tişörtüm, ona geçen gün aldığım çakma Converseler vardı. Snoopy karakteri olan sırt çantasını ve şemsiyesini portmantoya koymuştu. Ida'nın giyim tarzına bayılıyordum, özellikle de aslında çok utangaç bir kız olmasına rağmen böyle giyindiği için. Onunla otobüse ya da tramvaya bindiğimizde ya da yüzme havuzuna gittiğimizde benimle pek konuşmazdı, konuşsa da bunu neredeyse fısıldayarak yapardı. Onu güldürdüğümde ise hemen elleriyle ağzını kapatırdı. Geçen sefer yüzme havuzuna gittiğimizde ona havuzun diğer tarafında akranı olan bir kızla gidip sohbet etmesini önermişim, bu önerime neredeyse sesli gülecekti ama sonra hemen kendini tutmuştu. Ida'nın okulundan boş zamanlarında buluştuğu hiç yakın arkadaşı yoktu ama aynı zamanda kimse onunla uğraşmıyor, zorbalık yapmıyor ya da onu dışlamıyordu. Veli toplantısına gittiğimde Bayan Schwöbel bana Ida'nın çok sessiz, sakın bir öğrenci olduğunu ama derslere katıldığını ve arkadaşları tarafından kabul gördüğünü söylemişti. Şaşkın bir hâlde Bayan Schwöbel'e Ida'nın ders aralarında ne yaptığını sormuştum ve verdiği cevap beni daha da şaşırtmıştı: "Ders aralarını sınıf arkadaşlarıyla geçiriyor. Genellikle Karlotta ve Finja ile. Yakalamaca ya da top oynuyorlar." Ben ise nedense onun hep sessizce bir bankta oturup resim yaptığını düşünmüştüm. Ida'nın ders aralarında böyle aktif olması beni nasıl şaşırttıysa, renkli ve dikkat çekici kıyafetleri de beni öyle şaşırtıyordu.

Ben: Selam moda ikonum.

Ida o yuvarlak parlak yüzüyle, sapsarı lüleleriyle ve kocaman kahverengi gözleriyle Teletabiler'deki o güneş bebeğe benziyordu. Bebek, "Dışarıda fırtına kopuyor," dedi.